USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **T. M. C.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. srpna 2021 č. j. OAM-252/ZA-ZA11-HA13-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. června 2023 č. j. 1 Az 42/2021-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. V České republice žije od roku 2018. Dne 15. dubna 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, poté, co mu byl ukončen trvalý pobyt a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Svou žádost odůvodnil tím, že v zemi svého původu již nikoho nemá, zatímco v České republice žije dlouhou dobu, má zde nezletilé děti a chtěl by se zde léčit. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný v návětí uvedeným rozhodnutím dne 11. srpna 2021 tak, že mezinárodní ochranu neudělil.

[2] Žalobce proti uvedenému správnímu rozhodnutí brojil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné právní závěry žalovaného a nedostatečné zhodnocení důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Odkázal se též na silné rodinné vazby a špatný zdravotní stav. Uvedl, že má v České republice stabilní zázemí a že se nemá kam vrátit.

[3] Dne 19. června 2023 rozhodl městský soud v návětí uvedeným rozsudkem, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. Městský soud uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi důvody pro udělení azylu i doplňkové ochrany a dostatečně odůvodnil jejich nenaplnění. Toto rozhodnutí žalovaný řádně odůvodnil, není

nepřezkoumatelné, skutkový stav byl zjištěn v uspokojivé míře, a to mj. na základě shromážděných podkladů, které byly vyhodnoceny ve vztahu k žalobcově individuální situaci.

[4] Městský soud dále rozvedl, proč nelze situaci žalobce považovat za případ hodný zvláštního zřetele, jakožto podmínky pro udělení humanitárního azylu. Městský soud uvedl, že žalobce je práceschopný s výjimkou těžkých prací, je dále svéprávný a produktivního věku. Uvedl dále, že ve Vietnamu neprobíhá žádná humanitární katastrofa, přičemž očekávatelné ekonomické a sociální potíže včetně případné absence vazeb v domovském státu nejsou případem hodným zvláštního zřetele. Stejně tak jím nejsou ani rodinné či jiné soukromé vazby na území České republiky. Soužití s družkou a dětmi není samo o sobě ani v kontextu stabilního zázemí a dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky natolik závažnou skutečností, aby šlo o případ hodný zvláštního zřetele, respektive o humanitární aspekt. Totéž platí o žalobcově zdravotním stavu, jehož potíže nejsou život ohrožující ani natolik akutní a závažné, aby se dalo hovořit o případu hodném zvláštního zřetele.

[5] Městský soud se dále zabýval právem žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V tomto smyslu hodnotil jeho rodinné vazby v České republice a ve Vietnamu, jakož i jeho pracovní možnosti a přístup ke zdravotní péči v této zemi. Uvedl, že žalobcova rodina s ním může žít ve Vietnamu. Obě starší děti žalobce, občané České republiky, byly navíc ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více než 15 let staré a případné žalobcovo vycestování by tak pro ně nemělo být zásadní ve smyslu porušení mezinárodních závazků. Dále městský soud uvedl, že žalobce má ve vlasti určité vazby, neboť tam žijí jeho rodiče, s nimiž je v telefonickém kontaktu. Na základě tohoto posuzování dospěl k závěru, že zde neexistuje žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany žalobci porušovalo čl. 8 Úmluvy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní poukazuje na nesprávné právní posouzení otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, neboť se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami stěžovatele, pouze převzal argumentaci žalovaného a jeho postup a rozhodnutí aproboval. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatel za nezákonné a nepřezkoumatelné, je též i napadený rozsudek městského soudu zatížen nezákonností a nepřezkoumatelností. Městskému soudu dále vytýká, že se odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. V tomto smyslu podle něj kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je přijatelná podle §104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, že správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci bez důvodných

pochybností a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Brojí též proti nedostatečnému posouzení žalobní námitky směřující vůči neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení při rozhodování o humanitárním azylu. Tím, že městský soud z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nezrušil, zatížil své rozhodnutí nezákonností.

[8] Stěžovatel dále napadá nesprávné posouzení žalobní námitky ve věci neudělení doplňkové ochrany dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel v rámci správního řízení uvedl, že má špatný zdravotní stav a silné rodinné zázemí. Dle názoru stěžovatele je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalovanému, který sdělil, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou odmítl. Setrvává na svých závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí, a za věcně správný a vyčerpávajícím způsobem odůvodněný považuje i rozsudek městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[11] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky. Podstatou argumentace stěžovatele je to, že v České republice pobývá dlouhodobě, má zde rodinné vazby a trpí špatným zdravotním stavem. Tyto důvody však stěžovatel nijak nerozvádí. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného pouze stroze uvádí, že má v České republice družku a svého nezletilého syna a dceru, u které probíhá popření otcovství, neboť stěžovatel je biologickým otcem nezletilé. Nic konkrétního k tomu stěžovatel nepředstřel ani v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že tyto důvody za případ hodný zvláštního zřetele považovat nelze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Třebaže stěžovatel vznášel své námitky toliko obecně (vlastní žalobní argumentace je v tří a půl stránkové žalobě obsažena přibližně na jedné straně), městský soud se s nosnou argumentací vypořádal a z jeho odůvodnění je seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k vysloveným závěrům. Skutečnost, že městský soud zčásti převzal argumentaci žalovaného, nečiní rozsudek nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky opakují, není potřeba, aby orgán či soud, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či v předchozím řízení, argumentaci nad rámec již řečeného jen doplňoval, pokud uplatněná námitka s touto argumentací kvalifikovaně nepolemizuje, nýbrž pouze opakuje předešlá tvrzení.

[13] Pokud jde o dílčí námitky stěžovatele týkající se nedostatečně zjištěného a posouzeného skutkového stavu a nesprávných právních závěrů, ani těmito vadami napadený rozsudek městského soudu netrpí. Třebaže stěžovatel žádal o poskytnutí humanitárního azylu především z důvodu silných rodinných vazeb a špatného zdravotního stavu, v žalobní argumentaci se těmto důvodům věnoval velmi okrajově. K rodinné situaci uvádí pouze to, že má v České republice družku, nezletilého syna a dceru, u které probíhá řízení o popření otcovství. Ke svému nepříznivému zdravotnímu stavu neuvádí nic. Oproti tomu městský soud posoudil rodinnou a zdravotní situaci stěžovatele mnohem podrobněji, a to nad rámec samotných žalobních tvrzení. Přitom vyšel ze skutkových zjištění a právního hodnocení žalovaného, s nimiž se ztotožnil. Byť to stěžovatel explicitně nenamítal, městský soud se zabýval též důvody pro neudělení doplňkové ochrany dle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V tomto smyslu též posoudil, zda vyhoštění stěžovatele může porušit jeho právo na soukromý a rodinný život chráněné čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Takové porušení však neshledal.

[14] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje odpovědi na otázky vznesené v kasační stížnosti. Ze správního a soudního spisu nevyplývá dále nic, co by nasvědčovalo tomu, že v případě stěžovatele existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Nebylo zjištěno ani žádné pochybení v napadeném rozsudku městského soudu, natož takové, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (kromě již citovaného usnesení č. j. 9 As 83/2021-28 viz také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (žalobce) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu